

OPIEKUN KATOLICKI

Rocznik XIX.

W pracy i oświacie, przyszłość nasza!

Nr. 13.

Gliwice, (Gleiwitz), dnia 26-go Marca 1892.

„Opiekun Katolicki“ (dawniej „Gazeta Górnoszlązka“) wychodzi raz na tydzień co sobotę. Przedpłata kwartalna wynosi na pocztach jak i dla miejscowych 60 fenigów, w Austrii z przesyłką 50 centów; w Ameryce pół dolara. Listy nadsyłać należy franko pod adresem: Redakcja lub Ekspedycja „OPIEKUNA KATOLICKIEGO“ w GLIWICACH (Gleiwitz Pfarrstrasse 20). Za ogłoszenia płaci się od wiersza petytowego lub zajętego miejsca 20 fen.

Ogłoszenia przyjmuje Ekspedycja i Administracja „Opiekuna“ w Gliwicach jako też i w Wroclawiu Rudolf Mosse, oraz Haasenstein i Vogler w Berlinie i Hamburgu — W Warszawie Rajchman Fremdler, ulica Senatorska Nr. 22. — W Frankfurcie n. M. Daube i Comp — W Paryżu i na całą Francją A. Sławiński, Paris, Rue Véselèy Nr. 3. — Rękopisma nadesłane Redakcyi nie zwracają się, lecz bywają niszczone. — Tłumaczenia uskuteczniają się bezpłatnie.

Czas już największy zapisywać sobie
 „Opiekuna katolickiego“
na pocztach i w agenturach naszych. Kwartalnie kosztuje
tylko 60 fenigów.

Gliwice, 25 go Marca.

Czas już się zbliża do wędrówek za pracą, a raczej za lepszym — jak to mówią — zarobkiem naszych górnoszlązaków. Lecz jeżeli kiedy, to tego roku, ostrzegamy wszystkich za wczasu aby na takowe nie wiele liczyli, gdyż zewsząd dochodzą nie bardzo mile i korzystne dla nich wiadomości! — Kto zaś nie usłucha rad dobrych i nie pozostanie w domu, pracując na swój ziemi i pomiędzy swymi, ten się straci niejako dla nas a dla siebie samego sprowadzi w końcu nieszczęście! Gdyż tak długo będziesz w świecie dobry jak długo ci zdrowie i siły starczą! — a gdy tych braknie przecież nie będziesz żądać, aby cię gmina, w której się rodziłeś a nie pracowałeś, na starość żywiła! —

W myśli powyżej wypowiedzianej dochodzą nas obszerniejsze wywody. I tak: czytamy w „Kölnische Ztg.“, że w obwodzie górniczym Dortmundzkim w najbliższym czasie zwolnionych będzie 10,000 robotników. Są to chłop przy chłopie ludzie zdrowi, nieżonaci, którzy przybyli tam dotąd ze wschodu a których powrót na wschód pożądanym, tak w interesie zachodu, jak

i wschodu. Właściciele ziemscy na wschodzie powinni przeto zawczasu pomyśleć o tem, aby pozyskać te na zachodzie zbytne siły robocze znowu dla swojej siedziby. Agentów nie będzie brak, którzy — jak poprzednio *obieżysasów* — wezmą w rękę przeprowadzenie tych ludzi z powrotem na wschód. A może byłoby w interesie i zgodnie z celami komisji kolonizacyjnej ten powrót w pierwotne siedziby robotnikom ułatwić. W Westfalii obliczają przybyłych polskich robotników na więcej niż 30 000; wielka część nauczyła się mówić po niemiecku i mogłaby może w obwodach komisji kolonizacyjnej stosownie być użyta.

Z jednego i drugiego wynika, że jest w okolicach niemieckich *zbytek znaczny* polskiego ludu roboczego, którego chcieliby się tam pozbyć, gdyż poczyna im być ciężarem.

Dotąd wywabiano ludzi naszych z prowincyj wszelkimi sposobami, często nawet sztuczkami agentowskimi, nie zawsze godziwymi. Obecnie, gdy sztuczki te przepelnienie u nich wyrodziły, chcą się pozbyć ciężaru. W podawanych dobrych radach, które z odezów widoczne, jest bezwątpienia nieco życzliwości, ale więcej przecież interesu własnego. To też nad położeniem robotników jak się obecnie kształtuje, głęboko zastanowić nam się trzeba.

A najprzód zważyć należy, że pod względem administracyjnym wielu z tych ludzi, przebywając na zachodzie już od lat, prawo do wsparcia na wypadek biedy (Unterstützungs-

wohnsitz) już u nas utraciło, zyskawszy je natomiast w nowej siedzibie. Jest to względnie małego znaczenia, zwłaszcza, że pewnym być można, iż najzdrowszych, najprzydatniejszych, najzaradniejszych i najmocniejszych panowie zachodnicy zechcą zatrzymać u siebie, wydała zaś z roboty same wybierki, wskazujące same w sobie najróżnorodniejsze braki tak fizyczne, jak i moralne.

Już ten jeden względnie bardzo ostrożnym być każe. Dalej zaś, choć prawda ludzie ci nauczyli się trochę po niemiecku, to niezawodnie z tym nabytkiem nabrali innych wymagań, których nasze stosunki produkcyjne i zarobkowe wcale zaspokoić nie pozwalają. W tem tkwi nie łatwy do przewyciężenia powód do niezadowolenia, do przygany naszemu położeniu, do tęsknoty i wydzierania się ciągle gdzieś w dal po rajskie jabłka i pieczone gołąbki. A takie usposobienie działa często zaraźliwie.

Następnie pamiętać trzeba, że włóczęga po obyczajnie najczęściej do luźnego nakłania życia, a ztąd zagnieżdża w umysłach ochwianie zasad religijnych i obyczajowych, że w obyczajnie właśnie z latami stają się zboczenia te drugą naturą, z której trudno się już podźwignąć i wyleczyć. Nie można tego powiedzieć o wszystkich, ale o wielkiej liczbie z pewnością. Jak źle wpłynęliby tacy powrotnicy, owiani pewnym urokiem bywalstwa po świecie, wykazywać nie potrzeba. Znana to rzecz już z doświadczenia na powracających z wojska i z Ameryki.

DWAJ BRATOBÓJCY

czyli

KAPLICA W TROCHTELFINGEN.

Podanie dla ludu katolickiego opracowane

3) Przedruk zastrzega się.

Kilka miesięcy minęło w cichym żalu, a mąż ten, który przedtem tak zdrowo, krzepko, okazale i dziarsko chodził, był teraz przez zmartwienie tak osłabiony, iż nawet sami słudzy poczęli obawiać się o niego. Zwłaszcza wierny jego giermek namawiał go częstokroć, aby się rozweleł polowaniem i wycieczkami. Przez długi czas nie dał się rycerz do tego nakłonić, aż dopiero słowa starego hrabiego Hollheim, iż sama nawet przyszłość drogiej dzieciny tego wymaga, by dbał o własne zdrowie i życie, sprawiły na niego wrażenie.

Udał się przeto w towarzystwie swoich giermków znowu do boru na jelenie i sarny. — Także i ościenne zamki i grody nęciły go znowu swoim powabem do siebie, poczęł je znowu odwiedzać często, poczęli inni także odwiedzać i wkrótce powróciła żywotność i męztwo do jego piersi. Osobliwiej powab miał dla niego także zamek Geierberg, u którego właściciela częstym bywał gościem. Hrabia Eberhard na Geierbergu był od dawna przyjacielem ojca naszego rycerza

i niósł mu po stracie rodziców częstą pomoc radą i czynem.

Dawna zażyłość i poufne obcowanie z wesółym starym hrabią, oraz jego obiema córkami przyjemnymi usunęło prawie zupełnie zgryzotę z jego sercem. Chociaż bowiem rycerz w niezłomnej miłości pamiętał o swiej małżonce Małgorzacie, to potrafił poddać się losowi, który Bóg dopuścił.

Tymczasem wzrastał mały Sygfryd coraz bardziej, a serdeczna miłość Gerunga ku swemu dziecku spotęgowała się nadewszystko, gdy chłopczyna pewnego razu rycerza powracającego z polowania, słodkim nazwiskiem „ojcze“ przywitała. Jednakowoż nawet do tej uciechy przyłączył się ślad żalu za zmarłą matką. Namyslał się bardzo często, czy lube dziecko powierzyć nadał dozrowi pokojówek i obcych ludzi, lub czy ma szukać drugiej matki dla niego. Myśl ta, która już od niejakiego czasu budziła się w jego sercu, odezwała się w jego duszy. Jednakowoż czuł to dobrze i był świadom tego przekonania, że takiej miłości, jaką względem Małgorzaty okazywał, dla nikogo innego mieć nie może. Poleciał się przeto Panu Bogu.

Bawiąc pewnego razu pan Gerung jako gość na zamku Geierberg, zdał o tem położeniu sprawę Eberhardowi, który był poufnym przyjacielem jego ojca. Ten jako doświadczony i poczi-

wy, radził młodemu przyjacielowi przybrać dla dziecka drugą matkę, upominając go zarazem, by spokojnie, zwolna i ostrożnie w tym względzie postępował, gdyż doświadczenie uczy, że taki krok o wiele smutniejsze następstwa za sobą pociągnąć może, niżeli wybór pierwszej oblubienicy. Rycerz Gerung uznał prawdę tych słów; lecz sam jeszcze nad tem się zastanawiał, czy znowu dziewica szlacheckiego rodu zechce dać mu słowo zapewnienia, że będzie jego małżonką, zwłaszcza gdy dziedzicem dóbr jest już potomek rodu z pierwszego małżeństwa. Jeżeliby się nie znalazła panna, która już przedtem skłoną była do oddania mu swój rękę, więc się nie spodziewa, iżby się która nową miłością powodowana z nim połączyć chciała. Cała rozmowa rycerza z hrabią odbyła się w sali zamku, gdzie obydwaj ci panowie przy ciepłym kominku siedzieli. Obiedwie córki hrabiego siedziały przy oknie, zajęte kunsztownym haftowaniem bielizny na ołtarz kaplicy domowej. Starsza z nich, imieniem Wiltruda przysłuchiwała się z bijącym sercem ciekawej pogadance ojca z przyjacielem. Uważny badacz uznałby był drżenie ręki na pozór tak zatrudnionej i spostrzegłby rumieniec, który na jej lica wystąpił.

(Dalszy ciąg nastąpi.)

 Uczmy dzieci czytać i pisać po polsku!